

ската конференция, а най-допустимото е че въ Берлинъ, подъ строгото око на Бисмарка е станало споразумѣнието между тритѣ правителства, щото Англия именно да направи въ конгреса прѣдложение за отстѣпянето на двѣтѣ провинции на Австро-Унгария.

Нека припомнимъ слѣдния фактъ, когото не отричатъ и рускитѣ дипломати отъ онова врѣмъ.

Щомъ се изострили отношенията между Русия и Турция, Австро-Унгария дала на руситѣ да разбератъ, че тя по никой начинъ нѣма да остави да проникне славянската идея въ западния край на полуострова. Другояче казано, че тя счита въ сферата на своето нѣмско влияние всичкитѣ славянски земи въ тая часть на полуострова. Въ Райщадската конвенция руситѣ сж били заставени да оставятъ Сърбия, Босна, Херцеговина и Черна Гора въ сферата на австрийското влияние.

Отъ тоя моментъ князь Бисмаркъ не пропускалъ нито единъ случай да заяви, че нѣмското влияние на балканитѣ трѣбва да се заздравя чрѣзъ Австро-Унгария, която ще трѣбва да си извоюва тамъ добро положение.

Тѣй приготвена отрано тази работа, австрийскитѣ делегати въ конгреса открили картитѣ си въ засѣданието отъ 26 юний.

„Като най-заинтересована и като съсѣдна държава, „Австро-Унгария дължи да заяви открито, че нейнитѣ „най-жизнени интереси не ѝ позволяватъ да приеме освѣтнѣ едно разрѣшение на босно-херцеговския въпросъ, „разрѣшение, отъ което ще послѣдва истинско подобрене и ще попрѣчи да се подновятъ събитията, които „сздадоха такива опасни прѣцеденти за спокойствието „на Европа, които създадоха за Австро-Унгария едно „нетърпимо положение, като ѝ наложиха голѣми жертви „и голѣми материални загуби. Австро-Унгария не може „да търпи да се продължаватъ по-нататъкъ тия събития“.

Въ отговоръ на тази декларация, ето какви изявления направилъ Сализбури:

„Високата Порта ще даде доказателство на високъ „държавнически тактъ, ако се откаже да се занимава по „нататъкъ съ грижи, които надминаватъ нейнитѣ сили. „И ако тя направи това и прѣдостави на друга държава